

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

Sång till Solen.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

Med pickande hjerta, med rosblömmand' kind
 Vid milan hos sin far han faller ner:
 "Välkommen, välkommen kär sonen min!"
 Och jag har sett trollen och väl mer!
 Det är så mörkt, långt, långt bort i skogen.

"Min son! jag satt här i så månet år,
 Och är med Guds hjelp välbehållen,
 Den rätt kan läsa sitt Fader vår,
 Han rädas hvarken fan eller trollen,
 Fast det är mörkt, långt, långt bort i skogen.

Sång till Solen.

(Af E. Tegnér.)

Dig jag sjunger en sång,
 Du högtstrålande sol!
 Kring din Konungastol,
 djupt i blånande natt,
 har du verldarne satt
 som vasaller. Du ser
 på de bedjande ner; —
 men i ljus är din gång.

Se, naturen är död.
 Natten, vålnaders vän,
 på dess bleknande prakt
 har sitt bårtäcke lagt.
 Mången nattlampa ser
 uti sorghuset ner.
 Men Du stiger igen
 utur östern i glöd.
 Som en ros ur sin knopp

vexer skapelsen opp.
Den får lif, den får färg,
men du nedblickar glad
på de gnistrande blad,
på de flammande berg.
Lifvets rinnande flod,
som var frusen och stod,
nu framsorlar den mild
med din vaggande bild,
tills du nedblickar sval
mot den vestliga sal,
der för anande hopp,
der för uttröttad dygd,
till de saligas bygd
springa portarne opp.
O du himmelens son,
hvadan kommer du från?
Var du med, var du med,
då den Evige satt
och i ljusnande natt
sådde flammande säd?
Eller stod du kanske
vid hans osedda thron,
(öfver verlden står hon)
att som engel tillbe;
tills du stolt ej fördrog,
hvad från thronen befalls,
och han vredgad dig tog
öfver strålande hals,
och dig hof med förakt
som en boll i det blå,
att förkunna ändå
hans förnekade makt.
Derför ilar du än
så orolig, så snar;

ingen tröstande vän
 bjuder vandraren kvar.
 Derfor ännu ibland
 drar dy skyarnes dok
 öfver kindernas brand.
 Ty du sörjer den dag,
 då dig hämnaren vrok
 ur sitt heliga lag,
 och du föll från hans knä
 uti öknarna hän.

Säg mig: blir du ej trött
 på din ensliga gång?
 Blir ej vägen dig lång,
 som så ofta du nött?
 I mångtusende år
 har du kommit igen,
 och dock gråna ej än
 dina gullgula hår?
 Som en hjelte går du
 på din glänsande stig;
 dina härar ännu
 hvälfva trygge kring dig.
 Men det kommer en stund,
 då din gyllene rund
 springer sönder: dess knall
 manar världen till fall.
 Och som ramlande hus
 störta skapelsens hörn
 efter dig uti grus;
 och den flyende tid,
 lik en vingskjuten örn,
 faller död derbredvid.

Far en engel då fram,
 der du fordomdags sam,

som en gyllene svan,
 genom blå ocean;
 se, då blickar han stum
 kring de ödsliga rum;
 men dig finner han ej,
 ty din pröfning har slut,
 och försonad alltnog,
 dig den Evige tog
 som ett barn på sin arm
 och nu hvilar du ut
 invid faderlig barm.
 Väl, så rulla ditt klot
 uti ljus, och gå gladt
 din förklaring emot.
 Efter långvarig natt
 skall jag se dig en gång
 i ett skönare blå;
 jag skall helsa dig då
 med en skönare sång.

Menniskans Anlete.

(Af F. M. Franzén.)

Redan hann sin purpurslöja
 Öfver cederskogen höja
 Tidens sjetta dag.
 Guldbevingad, öfver bäcken
 Fjäriln flög till rosenhäcken,
 Kysste dess behag.

 Perlan sken i vattnets spegel;
 Hvita glänste svanens segel
 I ett skuggrikt sund;